

Η υπεράσπιση του Δημόσιου Πανεπιστημίου έχει ως απαράβατη προϋπόθεση τη δημοκρατική συνύπαρξη

Συσπείρωση Πανεπιστημιακών

Το δημόσιο, δωρεάν και δημοκρατικό πανεπιστήμιο, αποτελεί το πάγιο, αδιαπραγμάτευτο και κορυφαίο αίτημα όλης της ακαδημαϊκής κοινότητας, διδασκόντων/ουσών, διοικητικών, φοιτητών/τριών και όλων των εργαζομένων σε αυτό. Το πανεπιστήμιο αποτελεί χώρο διδασκαλίας, έρευνας, πολιτιστικών, αθλητικών και δημιουργικών και συνδικαλιστικών δράσεων. Το χώρο όπου συναντώνται και συνυπάρχουν εκφράσεις ποικίλων και διαφορετικών απόψεων και διεκδικήσεων, στο βαθμό που εκπληρώνουν τις αρχές του σεβασμού, της συμμετοχής, του διαλόγου και της ελευθερίας. Εξαιτίας αυτής της συνύπαρξης, το Πανεπιστήμιο είναι και παραμένει δημοκρατικό.

Στην ανακοίνωσή μας στις 12/5/2026 καταγγείλαμε την επίθεση στη φοιτητική παράταξη ΕΑΑΚ-ΑΡΑΣ. Μία μόλις μέρα μετά, την ημέρα των φοιτητικών εκλογών, η φοιτητική παράταξη ΕΑΑΚ-ΑΡΑΣ αντιπαρατέθηκε με ακραία φρασεολογία σε μέλη άλλων παρατάξεων και σχημάτων του αριστερού χώρου προτάσσοντας ως βασική πολιτική θέση: *«όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι ρουφιάνος».* Η δαιμονοποίηση όμως των διαφορετικών απόψεων και πρακτικών πέρα από ατελέσφορη, δεν συνάδει με το δημοκρατικό ήθος. Οι αναίτιες συγκρούσεις και η προσπάθεια αποκλεισμού φοιτητών και φοιτητριών από τη συμμετοχή τους στις εκλογές δεν έχουν θέση στο δημοκρατικό πανεπιστήμιο για το οποίο πασχίζουμε.

Πρακτικές, οι οποίες, εσκεμμένα ή μη, θυμικά ή προγραμματικά, δείχνουν έλλειψη σεβασμού προς τις θεσμικές διαδικασίες, εξυπηρετούν το αφήγημα της ανομίας στα Πανεπιστήμια καθώς και τις κυβερνητικές προθέσεις για περαιτέρω αυταρχικοποίηση της καθημερινής λειτουργίας και ζωής του Πανεπιστημίου. Άρα, κάθε είδους παρόμοιες πρακτικές, ανεξαρτήτως προέλευσης, υπονομεύουν τους κοινούς αγώνες για τα κρίσιμα και ουσιαστικά επίδικα υπεράσπισης του δημόσιου Πανεπιστημίου και θα μας βρίσκουν σταθερά ενάντιους/ες.

Είναι τουλάχιστον ανακόλουθο από όσους και όσες διαδηλώνουν για την αξία της ανθρώπινης ζωής στις διαμαρτυρίες για τα Τέμπη και κατά της γενοκτονίας στην Παλαιστίνη, να υπονομεύουν τις ανθρωπιστικές αξίες με τις πρακτικές τους μέσα στο Πανεπιστήμιο. Για να σπάσει ο κύκλος της βίας χρειάζεται να γίνει σαφές ότι στον πανεπιστημιακό χώρο δεν μπορεί να είναι αποδεκτή σε καμία μορφή της (λεκτική, ψυχική ή σωματική).

Όλες και όλοι από τις θέσεις μας, ως ενεργά μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας, με αίσθημα συλλογικής ευθύνης, έχουμε υποχρέωση **να περιφρουρήσουμε** τον χώρο του Πανεπιστημίου ως ένα ασφαλή χώρο διανόησης, ελεύθερης διακίνησης ιδεών και δημιουργικής δράσης όλων των συμμετεχόντων και συμμετεχουσών σε αυτό· **να προασπίσουμε** ένα πανεπιστήμιο ανοικτό σε όλους και όλες, ακόμη και στη διαφωνία· **να απομονώσουμε** εκείνες τις πρακτικές που, ανεξαρτήτως προέλευσης προσπαθούν να επιβάλουν μια ανυπόφορη καθημερινότητα στα Πανεπιστήμια λειτουργώντας με αποκλεισμούς.

Η **συνύπαρξη όλων των μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας** αποτελεί τη μοναδική επιλογή, τη μοναδική δυνατότητα αλλά και θεμελιακή προϋπόθεση για την έμπρακτη στήριξη του δημόσιου, δωρεάν και δημοκρατικού χαρακτήρα του Πανεπιστημίου.

17.5.2026